

Bestemmelse. Jeg har allerede ved Sagens første Behandling vidtløftig udtalt mig om Statsgarantien, og jeg skal nu søge at fætte mig kort, saa meget mere som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds jo i Dag er kommet mig til Undsætning, i min Kamp for at blive fri for Statsgarantien, og da jeg fuldstændig kan slutte mig til, hvad han har udtalt om den ringe Nytte, som Statsgarantien vilde føre med sig, og i det hele om de mislige Forhold, som vilde være forbundne dermed. Jeg skal nærmest holde mig til Betænkningen, saaledes som den foreligger fra Udvalget. Den Indvending, som jeg navnlig har rejst mod Statsgarantien, er jo den, at den dels vilde kunne paavirke Kursen for Statsobligationerne, dels vilde kunne svække Statens Kredit, naar Staten skulde søge Laan i Udlandet, navnlig naar den skulde dette under kritiske Forhold. Hvad jeg i saa Henseende har udtalt, fastholder jeg fremdeles. I saa Henseende kommer det ikke saa meget an paa, om man vil begrænse Garantien's Beløb til 150 Millioner, eller man vil gaa videre, men det er naturligvis dog en Tilfredsstillelse for mig, at jeg allerede har faaet Fiet, for saa vidt som jeg ved Sagens første Behandling hævdede, at man ikke, som Agrarforeningen havde ment, kunde blive staaende ved denne Statsgaranti udelukkende for Landejendommens Vedkommende, men kom til at tage Købstadejendomme med. Og jeg tør vel ogsaa sige, at man kan ikke sætte en bestemt Grænse — ogsaa heri synes Udvalget at være enig — saaledes at man siger: dertil og ikke videre, thi naar her nævnes 150 Mill., er det med et saadant Forbehold, at enhver af os kan sige sig selv, at hvis hele denne Foranstaltning ikke viser sig at være mislykket, vil man blive nødt til at gaa videre. Om denne Foranstaltning overhovedet kan bringe Nytte, stiller sig for mig meget tvivlsomt. Jeg skal fremhæve dette, saa meget mere som jeg ikke tror, at det er blevet fremhævet tidligere fra anden Side. Det, man tænker sig, er jo en Statsgaranti for 3 pCt.s Obligationer, og man har endvidere tænkt sig, at derved skulde de 3 pCt.s Obligationers Kurs ganske sikkert stige saaledes, at de ville komme til at staa nogle Points under Statsobligationerne. Hvor stor en Kurs man kunde opnaa ved Begyndelsen af denne Foranstaltnings Gennemførelse, er der vel ingen, der kan sige noget om. Naar den ærede Ordfører udtalte, at Statens 3 pCt.s Obligationer nu stod i en Kurs af 98½, og naar han henviser dertil, saa indrømmede han ogsaa selv, at dermed var det ikke afgjort, hvorledes

Kursen vilde blive i en nærmere Fremtid. Det er jo for vort eget Vedkommende i hvert Tilfælde en Kurs, der er rent nominal, der er vist ikke her i Landet flet noget Køb eller Salg efter denne Kurs, men hvis man faar statsgaranteret 3 pCt.s Kreditforeningsobligationer og søger at indarbejde dem paa Udlandets Marked, er det i alt Fald en given Ting, at de ville komme til at staa adskillige Points under de 3½ pCt.s Obligationer. For nu at kunne faa 3 pCt.s Obligationer til at arbejde med, vil det være nødvendigt, at Kreditforeningerne drage Omsorg for, at deres Udlaan ske i 3 pCt.s Obligationer. Derfor maa Landbruget, hvis det virkelig for alvor vil føre denne Sag igennem, ogsaa finde sig i at tage deres Laan ikke i 3½ pCt.s Obligationer, der nu omtrent staa i pari, men derimod i 3 pCt.s Obligationer, hvorved de ville komme til at lide et Kurstab, som vel mindst kan sættes til 4 eller 5 pCt. Det tror jeg ikke, man faar Landbruget til at gaa med til, her er vistnok et Punkt, som man ikke har haft tilstrækkeligt Blik for ved hele denne Foranstaltning. Jeg tror, at det, hvis man gaar til at søge Sagen gennemført, vil vise sig, at man ikke vil kunne faa skaffet den Masse af 3 pCt.s Kreditforeningsobligationer, som det er nødvendigt at have, for overhovedet at indarbejde dem paa fremmed Marked, thi der kan man ikke begynde hverken med 20,000 eller 30,000, men det gælder om at have en større Masse af Obligationer at arbejde med. Derfor betyder denne Foranstaltning i Virkeligheden et Tab for Laantagerne og et Tab for længere Tid, og dette Tab tror jeg ikke, man faar Landbruget til at tage. Derfor skal jeg imidlertid selvsølgelig se bort. Regeringens Stilling er jo ikke den, at man kan sige, at det er vor Tro om Statsgarantien, at den aldrig vil faa nogen Betydning, og fordi man ikke vil være i Stand til at føre den igennem, ville vi gaa med til den. En saadan Stilling er efter vor Mening Regeringen fuldstændig uberettiget til at indtage. Nej, skulle vi domme om Statsgarantien, maa vi sige: Vi gaa ud fra, at den virkelig lykkes, at Statsgarantien kommer til Anvendelse i fuldt Omfang. Fra dette Synspunkt maa Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan gaa med til en saadan Statsgaranti, afgjort besvares benægtende. Nu har man jo sagt i Udvalget, at det var uforstaaeligt, hvad det skulde gøre Statens Kredit i Udlandet, at den garanterede for Kreditforeningsobligationer; vi kende jo saa godt Garantier i Forvejen; vi have jo Garantier paa 100—200 Millioner, og de have flet ikke skadet Statens Kredit eller Optagelsen af Statslaan i Udlandet. Dette Raisonnement er mig aldeles uforstaa-